

Բարև, սիրելի՛ Ամելիա,

Շնորհակալ եմ խաղաղության նամակիդ համար: Ես համակարծիք եմ քեզ հետ. կիսում եմ խաղաղությունը մարդկանց մեջ տարածելու գաղափարը: Հաճելի է իմանալ, որ հարազատներդ շփվել են հայերի հետ և լավ հիշողություններ ունեն:

Ես Մելանյան եմ: Ընկերներս հաճախ ինձ պանդա են ասում՝ պատճառաբանելով, թե «փափուկ» եմ ու «փոքրիկ» (երևի հասակս նկատի ունեն): Ուստի ներկայանամ. Պանդա, 19 տարեկան, երազկոտ մի աղջնակ: Այնքան շատ երազանքներ ունեմ՝ կապված ընտանիքիս, ինձ, հարազատներիս հետ: Երազում եմ հիմնել իմ սեփական դպրոցը և այն ծառայեցնել երեխաների որակյալ կրթություն ստանալուն: Երազում եմ բարեգործություններ կատարել՝ օգնելով մանկատներին, ծերանոցներին և կարիքավոր ընտանիքներին: Երազանքներիս մեջ իր անփոխարինելի տեղն ունի խաղաղությունն իր բոլոր դրսևորումներով՝ տանը, մարդկանց փոխհարաբերություններում և ամենակարևորը՝ սահմանին:

Գիտե՞ս՝ ես ևս նախկինում չեմ շփվել ադրբեջանցու հետ և ուրախ եմ, որ այժմ նման հնարավորություն ունեմ: Գրում եմ քեզ՝ մեծ հույով, որ մի օր կհանդիպենք: Կհանդիպենք արդեն պատերազմի հակառակ կողմում՝ խաղաղության մեջ: Գուցե այդ հանդիպումը տեղի ունենա քո՞ երկրում, կամ գուցե ի՞մ երկրում. երկու դեպքում էլ ես շատ ուրախ կլինեմ: Խաղաղության մասին երազանքս կիսով չափ իրականացած կհամարեմ, եթե այդ հանդիպումը տեղի ունենա:

Ամելիա, սիրելի՛ս, ես էլ քեզ պես խաղաղության կողմնակից եմ:

Խաղաղությունն աշխարհի ամենագեղեցիկ երևույթներից է: Այն հոգու ներդաշնակության գրավականն է: Խաղաղությունն է, որ մարդկանց համախմբում է նույն գաղափարի շուրջ և նրանց ի զորու է դարձնում կերտել մշակույթի գոհարներ: Խաղաղությունն անհնար է պատկերացնել առանց բանակցության, շփումի և կապի շրջակա միջավայրի հետ:

Մեր երկրները, թեև հարևաններ են, սակայն, ցավոք, խաղաղության մեջ չեն: Ժամանակի ընթացքում մեր ժողովուրդները թշնամացել են միմյանց դեմ և սկսել են պայքար մղել հողի համար: Նրանք պատգամել են իրենց սերունդներին կռվել հակառակորդի դեմ և նույնիսկ սպանել նրան: Հայացք նետելով պատմությանը՝ տեսնում ենք, որ ոչ մի պատերազմ բարիք չի ծնել: Զոհեր, վիրավորներ, երիտասարդ կյանքեր... Ահա թե ինչ է ծնում պատերազմը:

Ժամանակն է հրաժարվել այս դաժան իրականությունից, դադարել ապրել վախը սրտներումս, որ մի օր կլսենք այս խոսքերը՝ «Սահմանին լարված իրավիճակ է. կան զոհեր»:

Իրականում պատերազմում են պետությունները, ժողովուրդները մեծ մասամբ խաղաղ են: Ուսուցիչս, որը կռվել է Արցախյան պատերազմում, պատմում էր, որ հայ

Եւ ադրբեջանցի զինվորները հրադադարի ժամանակ պարանով սնունդ եւ ջուր էին փոխանցում իրար:

Թե՛ քո եւ թե՛ իմ ժողովուրդը մեծ կորուստներ են ունեցել թշնամանքի օրվանից մինչ այսօր: Ուստի մենք, լինելով մեր երկրների ապագան, պետք է խաղաղության կոչ անենք մեր ժողովուրդներին, որ ոչ մի ընտանիք այլեւս կորուստ չունենա:

Ասում են՝ հայերը եւ ադրբեջանցիները ժամանակին ապրել են նույն տարածքում, խոսել միևնույն լեզվով, նրանց երեխաները սովորել են նույն դպրոցում: Եթե այդ բարեկամությունը եղել է տարիներ առաջ, ինչո՞ւ չի կարող լինել նաև հիմա: Ինչո՞ւ պատերազմել, եթե կա խաղաղությունը:

Քեռակինս Կապանից է: Խորհրդային տարիներին իր ընտանիքը ապրել է Երևան–Բաքու գնացքի կայարանի հարևանությամբ: Պատմում է, որ կայարանի աշխատողների մեծամասնությունը ադրբեջանցիներ էին, որոնք շատ սիրալիր և հարգալից էին տեղացիների նկատմամբ: Հիշում է, որ կայարանում ադրբեջանցի վաճառականներից գնում էին թեյ, վաֆլիներ: Ասում է՝ նրանք ևս շատ բարի մարդիկ էին:

Հայրս Մոսկվայում աշխատելու տարիներին ծանոթացել է մի ադրբեջանցու հետ եւ ասում է, որ շատ մարդամոտ, հարգանքի արժանի մարդ է եղել:

Այսպիսով՝ իմ խաղաղասե՛ր բարեկամ, ե՛կ մեր խաղաղության կոչով դառնանք մի մասնիկը խաղաղության հաստատման երկար սպասված գործընթացում:

Շնորհակալ եմ նամակս ընթերցելու համար:

Խաղաղատենչ մաղթանքներով՝

Հայաստանաբնակ Պանդա:

Հ.Գ. Շատ գեղեցիկ անուն ունես, Ամե՛լիա: